

111 brotið er framið. Verði ágreiningur um í hvaða hreppi brotið er framið skal sektin falla til þess eða þeirra hreppa, þar sem afbrotamenn eiga heimili, að tiltölu rjettri.

31. gr.

Öll eldri og yngri fyrirmæli, þessu efni viðkomandi, sem ekki eru samkvæm reglugjörð þessari, eru hjer með úr gildi numin.

*
Samkvæmt lögum 22. marz 1890 um löggiltar reglugjörðir sýslunefnda er framanskriðuð reglugjörð hjer með staðfest og löggilt, og skal reglugjörðin öðlast gildi frá 1. janúar 1892.

Amtmaðurinn í vesturamtinu, Reykjavík 15. sept. 1891.

E. Th. Jónassen.

112 Brjef landshöfðingja til biskups um flutning Fróðarkirkju. — Samkvæmt til-
8. ágúst. lögum yðar, háæruverðugi herra, í þóknanlegum brjefum dags. 8. júní þ. á. og 6. þ. m. og eptir að löglegt samþykki hjeradsfundar er þar til fengið, vil jeg hjer með eptir ósk hlutaðeigandi safnaðar, samkvæmt 4. gr. í lögum nr. 3, 27. febr. 1880, veita samþykki mitt til þess að kirkjan á Fróðá í Snæfellsnessprófastsdæmi, er hlutaðeigandi söfnuður hefur tekið að sjer fjárhald á verði rifin niður og flutt út í Ólafsvík og endurbýggð þar á lóð þeirri er landssjóður á; þó er kirkjuflutningur þessi bundinn því skilyrði, að eigandi Fróðár greiði 800 króna álag á nefnda kirkju, eins og hann hefur skuldbundið sig til með afsalsbrjefi dags. 22. apríl þ. á. og að prestmötugjaldið af Fróðá, 100 þd. smjörs, hvíli framvegis á jörðinni eigs og áður. Þetta er hjer með þjónustusamlega tjáð yður til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar og ráðstöfunar.

113 Brjef landshöfðingja til stiptyfirvaldanna, um lántökuleyfi handa prestakalli
12. ágúst. til túbóta. — Útaf erindi því frá sjera Ólafi Ólafssyni, presti að Lundi í Borgarfjarðarprófastsdæmi, er jeg meðtók með þóknanlegu brjefi yðar herra amtmaður og háæruverðugi herra, dags. 8. þ. m. og samkvæmt tillögum yðar í nefndu brjefi vil jeg hjer með veita samþykki mitt til þess, að nefndur prestur taki 1000 króna embættislán upp á Lundar prestakall, auk þeirra 450 króna, sem eptir standa af láni því, er tekið var handa prestakallina til kirkjubýggingar árið 1889, en lántökuleyfi þetta er bundið þeim skilyrðum, að nefndum 1000 kr. verði varið til þess að sljetta og bæta túnið á Lundi, að hinar fyrirhuguðu túbætur verði framkvæmdar svo fljótt sem verða má eptir samkomulagi milli hlutaðeigandi prófasts og prests, að lánið verði endurborgað á næstu 20 árum með $\frac{1}{20}$ á ári auk vaxta, að regluleg skoðunar og matsgjörð, er hlutaðeigandi prófastur með 2 dómkvöddum mönnum framkvæmi, fari fram á hinum unnu túbótum, þegar presturinn tjáir sig hafa unnið upp hið fengna lán, að presturinn eða bú hans, ef hann flytur sig frá brauðinu eða deyr, áður en lánið er að fullu endurborgað, borgi það af hinu óendurgoldna láni, sem eptir reglulegri skoðunar og matsgjörð samkvæmt framansögðu, kann að reynast að vera óeytt, og að ofanefndur sjera Ólafur Ólafsson afhendi stiptyfirvöldunum til frekari tryggingar fyrir skilvísri endurborgun hins umrædda láns með vöxtum lífsábyrgðarskirteini frá lífsábyrgðar- og framfærslustofnuninni frá 1871, að upphæð

2000 kr. og setji tryggingu þá er stiptsyfirvöldin álíta fullnægjandi fyrir því, að nefndu 113
 ábyrgðarskirteini verði haldið í fullu gildi með áskildri iðgjaldagreiðslu. 12. ágúst.

Brjef landshöfðingja til sýslumannsins í Suðurmúlasýslu, um ávísanir uppi 114
 tollgjöld. — Með 2 þóknanlegum brjefum, dags. 11. f. m., hafið þjer, herra sýslumaður, 12. ágúst.
 sent hingað meðal annars 2 ávísanir, aðra útgefna 12. f. m. af Jóni Magnússyni á C.
 A. Leth & Co. að upphæð 3000 kr. og hina 10. s. m. af St. Guðmundssyni á Örum &
 Wulff, að upphæð 1000 kr., er eiga að greiðast hin fyrri 1 mánuði, en hin síð-
 arnefnda 3 mánuðum eptir sýningu, og tjáð þjer það vera með hliðsjón af lögum
 um tollgreiðslu dags. 22. maí f. á. að þjer hafið leyft að ávísanirnar væru þannig úr
 garði gjörðar og teljið það jafnvel «gott fyrir landssjóð» að helmingur fyrri ávísunar-
 innar skuli geta fengizt greiddur einum mánuði í staðinn fyrir 3 mánuðum eptir
 sýningu.

Útaf þessu vil jeg hjermeð, um leið og jeg lýsi óánægju minni yfir því að þjer
 þrátt fyrir margítrekaðar áminningar hafið tekið við þannig lögudum ávísunum eins og að
 ofan getur um uppí borgun á tolli, þjónustusamlega benda yður á, að það er byggt á
 misskilningi einum, að ofanumgetin lög gefi nokkra heimild til að stýla tollgreiðsluáví-
 sanir þannig, að þær eigi fyrst að borgast 3 mánuðum eptir sýningu. Sá, sem á að
 svara tolli getur því að eins samkvæmt 1. gr. nefndra laga fengið frest með nokkurn
 hluta tollgreiðslunnar, að hann fái lögreglustjóra í hendur öll umráð yfir vörum þeim,
 sem frestað er greiða toll af, og á þá þegar svo er ástatt, eins og skýrt er tekið fram í
 2. gr. laganna, að greiða tollinn að fullu, auðvitað annaðhvort í peningum eða með á-
 vísunum, er borgast eiga við sýningu, um leið og lögreglustjóri sleppir aptur umráðum
 yfir vörunum, og á þetta að vera gjört eigi seinna en 3 mánuðum eptir að vörurnar
 flytjast til landsins.

Brjef landshöfðingja til amtmannsins í norður- og austuramtinu, um 115
 höfrungareka á þjóðjörðum — Í þóknanlegu brjefi, dags. 13. f. m., hafið þjer, 24. ágúst.
 herra amtmaður, skýrt frá því, að rjett fyrir næstliðna páska hafi talsvert af höfrung-
 um hlaupið á land og náðst á Reynistaðaklaustursjörðinni Reykjum á Reykjaströnd,
 á Þingeyraklaustursjörðinni Höfnum á Skaga, og á Munkaþverárklausturjörðinni
 Skógum í Axarfirði, og hafa hlutaðeigandi umboðsmenn verið í vafa um, hvort
 skoða skuli feng þennan sem leiguliðagagn eða sem eign landsdrottins að
 nokkru eða öllu leyti, þ. e. hvort telja beri höfrunga með hnísnum eða hvölum, og hafið
 þjer lýst yfir þeirri skoðun yðar, að höfrungar eigi að teljast með hnísnum, með því
 að orðið hnisa í Jónsbók þýði hvorttveggja, bæði þær skepnur sem menn nú kalla hnís-
 ur og þær, sem nú nefnast höfrungar, og að ummæli Jónsbókar um hvali yfir höfuð
 bendi til þess, að átt sje við langtum stærri skepnur en höfrungar eru; álítið þjer því
 höfrungahlaup þetta að öllu leyti landssjóði óviðkomandi sem landsdrottni.

Útaf þessu skal yður hjermeð þjónustusamlega tjáð, að jeg er samþykkur því,
 sem þjer þannig hafið tekið fram, og ber því að endurborga ábúandanum á Reykjum,
 Páli Hálldórssyni það, sem umboðsmaðurinn hefur innheimt sem hluta landssjóðs af